

Се к'ти ноќта црна!
Се рути карпа - мрак!
И петли в село пеат
и зората се зори –
над карпа в крв се пие
и темнината пие
силно
светнал
ден!
Пробудете се морни
копачки и копачи –
на трудот
црн
народ!
Со мотика на рамо
за корка сува леб,
по патиштата стрмни,
по полињата рамни,
у вивналиов ден
да тргнеме и ние
страдалници од век!
На деда Богомил
земјата ровка, мека,
набабрена за род,
со страдна душа чека
ударите ни јаки
со мотиките остри
по троскот
пелин
трат!
На работа!
На труд!
Да прокопаме меко
полињата родни
афион, тутун, житце
да родат благородни.
И по кривите вади
да пропуштиме води
за оризите млади
и зелени лободи.
На работа!
На труд!
Да роди род богат!
Да бликне живот млад!
На пепел троскот, пелин
во огин пламен јад!

Жилите да пуштат
корења длабоко
плодови да бликнат
високо, високо
слободно
на воздух!
Ораме со рало
но земјата ни златна
колку е богата!
На пепел трокот, пелин!
Во огин пламен јад!
Да престане, да снема
тагата голема
за голиот живот
на човек
станал –
скот.
И в таја мугра пресна
да екне дружна песна
на дружните удари –
та бијат срца млади
и растат силно гради
пребликнати со јад!
Од сички маки тешки
не видовме бел ден,
а од солзи жешки
не стануе меден
нашиот живот!
На работа!
На труд!
Та не сме саде ние
та не сме саде тука –
ние сме по цел свет
безбројни
милиони
на трудот
црн –
народ!
Да биде честит денот
и првата ни стапка
у првиот ни век!
Ќе мине силен ек
ќе б'сне сонце златно –
по секаде на светот
ќе згине срамно гнетот -
ке л'сне живот нов!

И реки ќе потечат,
и бреме ќе одвлечат
на вековита смрт!
Реките од живи
и пробудени сили
на копачи
копачки
и страдни
голи
гладни
по целата земја!
Се к'ти ноќта црна!
Се рути карпа - мрак!
И петли в село пеат
и зората се зори –
над карпа в крв се мие
и темнината пие
силно
светнал
ден!